

LASTEN OSASTO

“Sallikaa lasten tulla minun tyköni”

Julistus työläislapsille kautta koko maailman.

Saksan kommunistiset lapset ovat heinäkuussa 1922 Suhlissa Thüringenissä pitäneet lasten konferenssin.

Saksan kommunistilapset ovat tässä konferenssissa pohtineet, miten lapset voisivat osaltaan auttaa työväenluokan vapautusta.

Vanhempiemme viholliset, tehtaanoimistajat, suurteolliset, rikkaat kauppiat ja näiden lahjarikaarit, papit, poliisit, kirkkokansalliset opettajat ja sotilaat ovat meidänkin vihollisiamme.

Useiden nkomaalaisten nuorisoverien ja toverittarien suusta olemme me kuulleet, että myös muissakin maissa lapset näkevät näkemiä, asuvat huonosti, ovat kehnosti puettuja, ja että heitä koulussa kuritetaan ja valehdellaan heille.

Työläislapset kautta maailman!

Oletteko jo kuulleet Neuvosto-Venäjältä? Venäjällä ovat työläiset voittaneet! Tiedättekö, että Venäjällä kadon ruoksi vallitsee hirvittävä nälänhätä?

Ajatelkaa näkkäinäkiviä siskoja ja veljiä! Auttakaa tovereita Neuvosto-Venäjällä!

Neuvosto-Venäjä on ruotanut verta ja nähnyt näkemiä työväenluokan hyväksi. Neuvosto-Venäjä on kaikkien maiden työläisten liittolainen. Olikaa mukana Venäjän proletariaatin haavojen lääkitsemisessä, sen taskien lieventämisessä!

Työläislapset kautta maailman!

Meillä on karkilla yhteinen vihollinen. Taistelkaamme siis yhteisesti sitä vastaan!

Toverit, jotka te olette lähettäneet meidän luoksemme, ovat kertoneet, ettei teillä ole lainkaan taikka varsin vähän lastenryhmiä. Kommunistipuolueet ja nuorisoliitot kautta maailman tulevat tukemaan teitä taistelussamme. Kommunistiset las-

tenryhmät olkoot meidän aseemme! Hankkikaa itselle siis sellaiset!

Kaikkien maiden proletariitit, liittykää yhteen!

Saksan kommunististen lastenryhmien ensimmäinen kansallinen konferenssi.

HUBBADSTON, MASS.

Kirjoitan ensi kerran Toverittareen. Minä olen 9 v. vanha. Asunmeidän kanssa farmilla. Minun isäni on kuollut kun minä olin 3 v. vanha. Minulla ei ole siskoa eikä veljettä. Minulla on hauskaa täällä farmilla. Meillä ei ole muuta kurjaa kuin yksi kana ja yksi kukko ja kaksi kissaa. Täällä farmareilla on pieni koulu. Minäkin käyn siellä koulussa. Minä menen neljenteen luokkaan.

Lopetan täällä kertaa ja toisten liissä.

Jouko Hantaniemi.

MOOSE LAKE, MINN.

Tervehdin taas Toverittaren laajaa lukijakuntaa. Olen lehmällä palmentamassa ja kirjoitan kiven päällä.

Ei minulla ole nyt mitään erityistä kerrottavaa. Ei täällä ole edes suomalaista sunnuntai-koulua, ei luonnellista eikä mitään yhteispyrintöjä. Vaan kerron, että minä olen käynyt nyt neljä talvea koulua ja sillä aikaa olen suorittanut kuusi luokkaa täällä amerikkalaisella koulussa. Nyt menen seitsemänteen luokkaan.

Nyt alkaa sataa että täytyy lopettaa. Toiste kirjoitan lisää.

Good Bye.

Anne Hendrickson.

PALO, MINN.

Haloo pienet ja suuret Toverittaren lukijat. Tämä on ensimmäinen kerta kun minä kirjoitan lasten osastoon. Minä olen yhdeksästä vuoden vanha ja olen 6:ssa luokassa. Täällä on vähän marjoja tänä kesänä. Täällä Palossa nyt koulua korjallaan. Lopetan täällä kertaa ja kirjoitan toiste.

Lydia Kalpainen.

Samollovin ääni kyökistä. “Nyt meidän täytyy koettua jatkaa työtämme kuten ennen, eikä alomastan itse asian tähden, mutta pelastaaksemme myös toverimme!”

“Elkö ole ketään joka siihen kykenee”, lisäsi Jegor hymyillen. “Meillä on epäluokan kirjallisuutta. Olen hankkunut sitä runsaasti. Mutta mitenkä saisimme sen tehtäseen, siinäpä tempu!”

“He tutkivat nyt jokaisen taskun, joka menee portista sisälle”, virkkoi Samollov.

Äiti arvasi, että he odottavat häneltä jotain. Hän ymmärsi että hän voisi olla hyödyllinen pojallensa ja hän kiirehti kysymään: “No niin? Mitä meidän pitää tehdä?”

Samollov oli valmis vastaamaan.

“Pelageja Nilovna, tunnutehan Maria Korsunovan, ruunan kauppihan?”

“Tunnen kyllä. Niin mitä?”

“Puhukaa hänelle, kenties hän voi salaa kuljettaa tehtäseen kirjallisuutta.”

“Me maksaisimme hänelle”, lisäsi Jegor.

Äiti teki kieltävän ilkkeen.

“Eihän toki! Tämä nainen on löppötelijä. Jos he huomaavat että ne tulevat minulta, tästä talosta — oh, ei!”

Sitte juolahti hänelle jotakin miehen ja hän alkoi puhua loiselalla ja hillityllä äänellä: “Antakaa ne minulle, antakaa ne minulle! Minä toimitan itse perille. Minä kyllä keksin keinon. Pyydän Mariaa ottamaan minut apulaisekseen. Täytyyhan minun nyt ansaita elatukseni; minun täytyy hankkia työtä. Elkö niin? Nähkääs, mikä kannan ruokaa tehtäseen. Minä kyllä onnistun!”

Puristaen käntensä sydämillensä ja vakuutti hän innokkaasti että hän puttaen lähti selkään. “Oi, älkää to-

ki välttää kiinnolton. Vihdoin huudahti hän voitotriemulla: “He tulevat huomamaan — Pavel Vlasov on miisiä heitetään vankuteen vankuteen, mutta hänen käsivartensa udesta, mutta nyt heitä pannaan rautottu aina vankilasta saakka. He saavat sen nähdä!”

Kaikki kolme tulivat hyvälle tuulelle. Hilvonen reippaasti kämmenlänsä, hymyili Jegor, sanoen: “Kuomasei, se on suuremista, ilmoellista! Sanon, kuomasei, se on ylevää — erinomaisia!”

“Minä istun raudissa, yhtä tyytyväisenä kuin nojatuolessa. Jos tämä onnistun”, virkkoi Samollov nauraen ja käsiänsä lykertäen.

“Te olete mainio, äitiseni!” huudahti Jegor kälhisten.

Äiti hymyili. Hän oli nyt täysin selvillä, että jos lentolehtiset yhä ilmestyvät tehtaalle, täytyisi pöytäkirjankunnan luomata että hänen polkansa ei suinkaan niitä jaellut. Ja tuon onnistuvansa, alkoi hän väylätä onnesta.

“Kun menette Pavella katsomaan”, sanoi Jegor, “sanokaa hänelle, että hänellä on hyvä äiti!”

“Minä tulen näkemään hänet hyvin pian, vakuutan teille”, virkkoi Samollov hymyillen.

Äiti puristi hänen käittänsä ja sanoi tofisenä: “Sanokaa hänelle että olen tekevä kaikki, mikä on tarpeellista. Tahdon että hän sen tietää.” “Ja otaksukaamme etteivät he paine häntä vankuteen?” kysyi Jegor osottaen Samollovia.

Äiti huokasi ja virkkoi surullisesti: “Sitte, niin emmehan voi sitä antaa!”

Molemmat purskahtivat nauruun. Ja kun hän huomasi oman naurettaan puheensa, atkoi häntäkin nauraa. Ei mitään hyvää koidu hallitukselle lähissä, ja virkkoi, painaen silmiänsä alas: “Kun omaiset ovat vaarassa, emme näe muita ihmisliä selviä!”

“Sehän on luonnollista!” huudahti Jegor. “Ja mitä Pavellin tulee, ette vittelevat että kun he ovat lyöneet tarvitse surra häntä. Hän tulee ulos vankilasta yhä parempana miehenä, niitten kulkemana pitkältä. Mutta se Vankila on meidän lepopaikkamme, ja kääntyy sellaiseksi, että kun kymmenkumpuamme — jota emme löydä olemasta miestä on löyty, sata miestä lessamme vapaalla jalalla. Minä olen siellä vihastuu. Työmestä pitää kohdella varovasti. Hän saattaa kulkea ka kerta, vaikka siellä on ollut nuorkärsivällisenä ja kestää kaikki, mitä kastit huvia, olen ehdottomasti saanut sieltä hyötyä sekä päälle että sydämilleni!”

“Te hengittäte väivalloisesti”, virkkoi äiti, katsellen myötätuntoisesti ja suoraan hänen avonaisiin kasvoihinsa.

“Siihen on omat syynsä”, vastasi hän, sormeansa kohottaen. “Siis on asia selvillä, kuomasei! Elkö niin? Huomenna annamme teille apokset — ja pyörit, jotka rusentavat vuositasojen pimeyksii häviöön, alkavat taas kiertää. Kauan eläköön vapaa sana! Ja kauan eläköön äidin sydän! Hyvästi, kunnes tavataan.”

“Hyvästi!” virkkoi Samollov, antaen lujan kädenpuristuksen. “Äidilleni en uskalla edes hilskauttaa semmoisia asioita. Oh, en voi!”

“Jokainen on ymmärtävä ajan kuluessa”, virkkoi Nilovna, haluten miellyttää häntä. “Jokainen tulee ymmärtämään.”

Kun he läksivät, lukitsi hän oven, ja polvistuen keskilattialle, alkoi hän rukoulla, siestykseksi sateen ropinalle. Se oli sanantonta rukousta, yhtä ainoaa suurta ajatusta niitä ihmisliä paitensa välillä: “Jos minä olisin kohtaan, jotka Pavel oli tutustanut kuvernööri, hirttäisiin polkanne! Älä häneen. Oli aivan kuin olisivat he koon hän johtako ihmisliä haaraan!” kulkeneet hänen ja pyhäinkuvan sivutse, johon hän piti silmänsä kiinnitettyinä. Ja he kaikki näyttivät niin yksinkertaisilta, niin ilmeellisen läin, katsahti vaan hänen lahoihin, läheksiltä toinen toisilleen, ja kulkeneetkin olivat niin yksinäisiä elämänsä.

Alkain seuraavana aamuna meni äiti Maria Korsunovan luokse. Ruokapöytänsä raskaisena ja mehevänä, kukaan tavallista, tervehti häntä ystäväisesti ja myötätuntoisesti.

“Te murehditte?” kysyi Maria, taakkaan: sieltä täältä kuului karkeitä kironksia ja ärtynyttä naurua.

(Jatk.)

ÄITI

KIRJ. MAKSIM GORKIJ
Suom. Hanna Kunna.

(Jatk.)

Kun hän oli pukeutunut, astui hän huoneeseen ja virkkoi hymyillen rohkaisevasti: “Lumen, etteivät he pidä heitä kannan aikaa, koska ovat vanginneet niin monta.”

“Olette oikeassa”, lisäsi Jegor Ivanovitsh; “mutta jos me onnistumme sekoittamaan tämän sopan, saatamme heidät näyttämöön aivan houkutteilla. Niin on asian laita, kuomasei. Nähkääs, jos me lakkaamme nyt jakelemasta salattua kirjallisuutta tehtäseen, ottavat santarit sellaisen valittettavan puinteen ehdottomasti huomionsa ja käyttäisivät sitä aseenaan Pavella ja hänen toveritään kohtaan vankuteessa.”

“Kuinka niin? Kuinka voisivat he sen tehdä? huudahti Pavel pelästyneenä.

“Se on itsestään selvää”, virkkoi Jegor Ivanovitsh hiljaisella äänellä. “Joskus santarimitkin ajattelevat oikein. Ajatelkaapa vain! Pavel oli täällä, silloin oli kyllin kirjoja, kyllä lentolehtiä; nyt on Pavel poissa, poissa ovat kirjat sekä lentolehdet. Siis: Pavel jakoi kirjat? Aha! Sitte he alkavat syömään heitä ihka elävinä. Nuo santarit rakastavat sunnusti tehdä sellaisen lopun miehestä, että hänestä tuskin jää muuta jälkeä kuin liikuttava muisto.”

“Näen sen, tajuan sen”, virkkoi äiti innolla. “Oi, jumala! Mitä nyt on tehtävä?”

“He ovat vieneet heidät kaikki, vakuutti hän innokkaasti että hän puttaen lähti selkään. “Oi, älkää to-

paholainen heidät periköön!” kuului varsin hyvin suorittaisi tehtävänsä ki! He olivat hänet pois. Mikä til-